

Константин Кисимов

Роден е в Търново в заможно семейство на адвокат. Още като ученик играе в местния любителски читалищен театър. Учи право и философия в Софийския университет и се дипломира като юрист през 1922 г. Веднага след това заминава за Франция да специализира юридически науки в Париж – в Сорбоната. Любовта му към театъра обаче надделява – само след година той се завръща и се записва в театралната школа на Народния театър. Отново е изпратен на специализация в Париж, но този път, за да изучи актьорския занаят. После до края на живота си играе на сцената на Народния театър. С трупата на театъра гастролира и в чужбина – в Белград (1936), САЩ и Канада (1937).

Константин Кисимов се изявява и като един от майсторите на художественото слово – той е непостижим рецитатор на българска и руска класическа поезия. Взема участие в

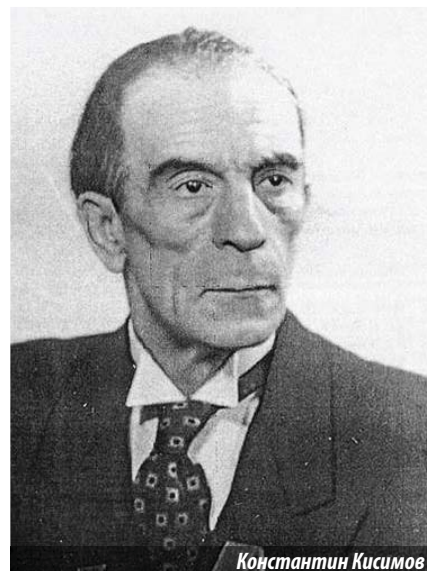
(1897 – 1965)

120 години от рождението му. Театрален и филмов актьор.

предавания на радиото и телевизията, има роли в киното.

Носител е на множество награди. Освен с превъплъщенията си на сцената на Народния театър, остава в съзнанието на зрителя и с редица незабравими филмови роли, например в „Грамада“ (1936), „Калин орелът“ (1950), „Под игото“ (1952), „Героите на Шипка“ (1955), „Страхил войвода“ (1958), „Хитър Петър“ (1960) и др. Той е и сред първите артисти, играещи в новопоявили се телевизионен театър.

К. Кисимов е всеизвестен със странностите си – спазва строго определени дневни ритуали, неизменно носи в себе си свои любими предмети, допира се до всичко желязно с убеждението, че това му дава сила, преди всяко представление в Народ-

Константин Кисимов

ния театър прави обиколка на някои помещения с ритуална цел, устройва в дома си спиритически сеанси. Пословичен е и със своята елегантност и галантно отношение към жените. Встъпва в брак чак, когато е на 38 години, а съпругата му е едва на 19...

След един от своите поредни рецитали, изнесен във военно поделение, актьорът загива при катастрофа близо до Балчик. ◆

Кирил Петров

Роден е в с. Сталийска махала, Ломско, където прекарва и по-голямата част от живота си. Завършва живопис в Художествената академия през 1926 г. Работи като учител по рисуване в Кула (1926 – 1933), Видин (1935 – 1942) и Белградчик. Навсякъде той черпи сюжети за своите картини. Селският бит и българският селянин са основна тема в творбите му. От 1931 г., като член на Дружеството на новите художници, участва в колективни изложби в страната и чужбина. Първата му самостоятелна изложба през 1946 г. е подложена на унищожителна критика, затова той показва свои работи отново едва през 1972 г. и после през 1977 г.

През 50-те години попада в списъка на „упадъчните формалисти“, но в

(1897 – 1979)

120 години от рождението му. Художник-живописец.

началото на 60-те години е официално реабилитиран заедно с останалите членове на „Новите художници“. Това

е и началото на най-активния му творчески период с най-много изяви, ордени и звания. През тези години тематиката в творчеството му е същата, но настъпва рязка промяна в пластичните възгледи на художника. Работи и в областта на голотяло и пейзажа.

Интересен факт е, че Кирил Петров изгаря 100 свои картини, които са рисувани под влиянието на Владимир Димитров – Майстора, когото той не е искал да имитира. Творчеството му е пример за органична връзка между традиция и новаторство. Днес той е добре познат и известен най-вече в тесни професионални кръгове.

Близо 400 картини на Кирил Петров от общо около 700, които е нарисувал, се съхраняват във фонда на Националната художествена галерия в София. Негови творби притежават и много художествени галерии в страната, както и частни сбирки в България и чужбина. ◆